

[Henning Philipson.]

etablere lovlige aftaler uden indblanding andre steder fra.

Jeg siger med vilje organisationer, fordi det også har relation til arbejdsgiverorganisationerne. Jeg mener, at sigtet hermed er ganske klart. Dette lovforslag såvel som andre forslag, vi har set i denne samling — jeg tror, jeg har sagt det tidligere — er et led i et generalangreb først og fremmest på fagbevægelsens århundredgamle ret til at opnå de overenskomster, som man kan forhandle sig frem til, og hvis man ikke kan forhandle sig til rette, så retten til at etablere lovlige kampskrift for at få disse overenskomster.

Det, der vel nok er mest karakteristisk, er jo, at man hverken i betænkningen eller i udkastet til lovforslaget overhovedet beskæftiger sig med eksempelvis Dansk Arbejdsgiverforenings vedtægter, hvorefter det forholder sig sådan, at ingen underorganisation i Dansk Arbejdsgiverforening har ret til hverken at indgå overenskomster eller etablere konflikt, uden at en godkendelse er indhentet af Dansk Arbejdsgiverforenings forretningsudvalg.

Lovforslagets sigte er derfor efter min opfattelse ganske klart, det retter sig ensidigt mod lønmodtagerne, og hensigten hermed behøver vi vel for så vidt ikke at diskutere. Men det er vel også karakteristisk, synes jeg, at netop kristeligt folkeparti bevæger sig ind i den bane og således i modsætning til, hvad man ellers siger, når man taler på møder andre steder, nøjagtig placerer sig dér, hvor man selv siger at man ikke er placeret, nemlig på det borgerliges yderste højrefløj i modsætning til det, som hr. Jens Møller nu efterhånden kalder det yderste centrum. Man placerer sig nøjagtig dér, hvor man også i sine politiske holdninger i øvrigt placerer sig i forhold til lønmodtagerorganisationerne og i forhold til arbejdere og andre lønmodtagere.

Dette forslag er et spørgsmål om eksklusiv-aftaler, og jeg tvivler på, at forslagsstillerne har tænkt så langt — det fremgår i hvert fald hverken af forslaget eller af betænkningens afgivelsen — at de har tænkt på, hvilken betydning eksklusiv-aftaler har haft og har for det, som jeg har forstået forslagsstillerne i realiteten er interesseret i, nemlig roen på arbejdspladserne og på arbejdsmar-

kedet. Jeg vover den påstand, at hvis f. eks. de offentlige organisationer — jeg tænker på Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, og hvad der i øvrigt måtte være — ville have ret til at indgå eksklusiv-aftaler, så ville vi ikke have oplevet de ting, der f. eks. skete på sygehusene på Fyn, hvor en enkelt provokatør kunne bevæge sig ind og simpelt hen ødelægge arbejdsforholdene på en given arbejdsplads. Hvis man dér havde haft en eksklusiv-aftale, som den fremgår af hovedoverenskomster og hovedaftaler, ja, så er det ganske enkelt således, at så ville man ikke have haft de spektakler, som man havde på Fyn. Så ville situationen nemlig have været, at den pågældende provokatør ganske enkelt skulle have været medlem af et forbund, og at forbundet garanterede roen på arbejdspladserne i det omfang, det er omfattet af overenskomsterne.

I den belysning synes jeg det bør ses, og jeg mener derfor, at der i stedet for dette forslag burde fremsættes et andet lovforslag — og vi skal gerne medvirke hertil, således at højesteretsdommen kan falde væk — hvorefter også f. eks. Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening fik ret til at indgå eksklusiv-aftaler med de modstående faglige organisationer, således at man i hvert fald var sikret imod, at enkelte provokatører ganske enkelt prøvede på at nedbryde de arbejdsforhold, der er på de enkelte arbejdspladser.

Jeg siger dette ganske bevidst, fordi ikke blot dette forslag, men andre ting indicerer, at når der er uro på en arbejdsplads, så er det altid lønmodtagerne, der etablerer uroen, uden at man i øvrigt har gjort sig nogen som helst tanker om, hvad årsagen er til, at lønmodtagere reagerer eller aktionerer på den måde, de gør. Man stiller på intet tidspunkt spørgsmålet om, hvad årsagen hertil er. Er det de pågældende arbejdsgivere, som f. eks. træder folk så groft over tærerne, at de uanset overenskomster, uanset eksklusiv-aftaler og mange andre ting simpelt hen føler anledning til at reagere? Det har man hidtil ikke reageret over for, og det ligger ganske klart heller ikke i intentionerne i det lovforslag, der ligger her, eller i de øvrige forslag, der ligger i arbejdsmarkedsudvalget, og som ensidigt er rettet imod lønmodtagerorganisationerne.

Vi vil ikke være med til dette forslag —